

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **L. A.**, nar. ,
státní příslušností Ruská federace,
bytem v ČR ,
zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph. D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2023, č. j. MV-86919-7/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-39598-16/DP-2022 ze dne 23. 3. 2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění některé z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobkyně namítla, že správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, zda se trváním důvodů, pro které bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rozumí také vedení řízení o v pořadí druhé žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, která byla podána v době platnosti fikce pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Interpretaci tohoto pojmu ze strany správního orgánu I. stupně i žalované považuje žalobkyně za odporující principu hospodárnosti a procesní ekonomie, dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaná nevypořádala odvolací námitku ohledně rozpornosti postupu správního orgánu I. stupně s uvedenými zásadami.
3. Dle žalobkyně konkrétně správní orgány svým výkladem žalobkyni nutí současně s podáním nové žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců podat novou žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv lze pobyt žalobkyně na území České republiky ke dni podání této žádosti považovat za oprávněný, a to na základě fikce dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Takový postup je spojen se zásahem do práva žalobkyně na soudní a jinou právní ochranu, jelikož na rozdíl od rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, respektive nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území nepodléhá soudnímu přezkumu, (§ 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) a současně na udělení dlouhodobého víza není právní nárok (§ 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla účastnicí správního řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, která byla podána v době platnosti oprávnění k pobytu, které nelze prodloužit, jímž byla fikce dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž o podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně rozhodnuto. Žalobkyně má za to, že splňovala podmínky vymezené v § 33 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro udělení tohoto typu víza, respektive pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Přesto jí však toto pobytové oprávnění nebylo uděleno s tím, že měla podat novou žádost o udělení dlouhodobého víza za tímž účelem, čekat na její vyřízení a následně případně iniciovat další řízení o další žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Takový postup dle názoru žalobkyně odporuje zásadě hospodárnosti i procesní ekonomie.
4. Dále žalobkyně uvedla, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaná shledala, že řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. OAM-3562/TP-2023, bylo pravomocně skončeno, aniž by přihlédla k tomu, že žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě k Městskému soudu v Praze, vedenou pod sp. zn. 8 A 96/2023, kdy toto muselo být žalované známo. O podaném návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto. Pokud by byl podané žalobě přiznán odkladný účinek, byly by odloženy účinky rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a žalobkyně by tak byla nadále účastnicí správního řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu

podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Uvedené však žalovaná nezjistila a touto možností se vůbec nezabývala

5. Další vadou řízení bylo nezákonné odmítnutí návrhů na provedení důkazů, konkrétně provedení výslechu žalobkyně a provedení pobytové kontroly. K těmto se správní orgán I. stupně nevyjádřil vůbec a žalovaná konstatovala jejich nadbytečnost.
6. Dále žalobkyně namítla, že nebyla v odvolacím řízení seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyla jí dána možnost vyjádřit se k nim.
7. Dále žalobkyně uvedla, že pokud správní orgán I. stupně neposoudil přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života, bylo na místě, aby žalovaná jeho rozhodnutí zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, nikoliv nahrazovala odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodněním vlastního rozhodnutí. Dle žalobkyně byla také újma hrozící žalobkyni v důsledku nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území žalovanou vymezena nesprávně. Žalobkyně uváděla, že již nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území a konsekventně vycestováním do vlasti by jí mohla vzniknout vážná újma spočívající v zásahu do řady jejích práv. Žalobkyně má blízké vazby k osobám majícím určitý vztah k západním (znepřáteleným) zemím. Syn žalobkyně je trvale usídlen na území České republiky, má zde sociální, rodinné a ekonomické zázemí, vykonává práci pro americkou společnost a do země původu již více než 8 let necestuje. Nezletilá vnučka žalobkyně je státní občankou České republiky, přičemž státní občanství jí bylo uděleno z důvodu přínosu pro Českou republiku, kterou reprezentuje v oblasti gymnastiky. Žalobkyně veřejně projevuje svůj nesouhlas s politickým režimem Ruské federace a vedením válečného konfliktu na území Ukrajiny, kde má žalobkyně rovněž příbuzné (bratranec s rodinou), za tyto projevy by mohla být přísně sankcionována. Žalobkyně byla dlouhodobě kritičkou tamějšího režimu, přičemž měla zájem o přesídlení na území České republiky za svým synem prostřednictvím institutu pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny. Po invazi vojsk Ruské federace na území Ukrajiny došlo k natolik podstatné změně okolností, že se žalobkyně se obává, že navrátí-li se do země původu, byť pouze za účelem osobního podání žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu České republiky, bude jí znemožněno přicestovat zpátky do České republiky, bude pronásledována z politických důvodů, vyslýchána a jiným způsobem obtěžována ze strany veřejné moci, případně i trestně stíhána a odsouzena a konsekventně na předem nepředvídatelnou dobu odloučena od svého syna, na němž je finančně a emocionálně závislá, a nezletilých vnoučat. V Rusku není žádná osoba, která by mohla práva a zájmy žalobkyně hájit a být jí oporou, když manžel žalobkyně zemřel před více než 10 lety a syn žalobkyně již dlouhodobě do Ruské federace necestuje z důvodu hrozby skutečného nebezpečí a hrozby opětovného vyhlášení částečné mobilizace. Částečná mobilizace v Ruské federaci je obecně známou skutečností, jak bylo potvrzeno Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 1 Azs 84/2022-61 ze dne 29. 9. 2022. Obavy žalobkyně nejsou čistě hypotetické. Žalobkyně předložila značné množství důkazů, dokládajících důvodnost obav. Má za to, že splnila podmínky pro aktivaci přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Dle žalobkyně bylo povinností správního orgánu I. stupně i žalované se přiměřeností dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území zabývat, a to i přes jimi učiněný závěr o nesplnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 443/2019-

36 ze dne 25. 3. 2022). Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že obavy žalobkyně o vlastní bezpečnost v zemi původu spadají spíše pod důvody pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však žalobkyni ani napodruhé nebylo uděleno, a to naposledy dne 12. 7. 2023. Samotné nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza je pak vyloučeno ze soudního přezkumu, což podstatně snižuje úroveň ochrany základních práv žalobkyně. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí zdůraznila možnost žalobkyně požádat o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 169d odst. 3 ve spojení s § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně již této možnosti využila a dne 5. 6. 2023 tuto žádost příslušnému zastupitelskému úřadu zaslala, avšak dosud nebyla vyrozuměna o způsobu jejího vyřízení. Žalobkyně má nicméně za to, že možností jejího podání nelze bez dalšího odůvodnit přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí, jelikož se jedná o velice specifický institut.

9. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Podle žalované je nesporné, že žalobkyně nesplňuje podmínku dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023, pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území bylo jednoznačně vázáno toliko na tehdy probíhající konkrétní řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Řízení o žádosti o vydání dalšího/jiného povolení k trvalému pobytu nebylo pro nyní posuzovanou věc relevantní, (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 93/2018 - 42 ze dne 22. 3. 2021). Nad rámec žalovaná dodala, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo již i další řízení pravomocně skončeno. V rámci odvolacího řízení vycházela z dokladů založených ve spisovém materiálu a skutečností, které jsou žalobkyni známy – její pobytové historie a rozhodnutí, která jí byla doručena, postup dle § 36 odst. 3 správního řádu nebyl v rámci odvolacího řízení namístě, (bod 25 rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 51 A 16/2022 - 24 ze dne 22. 4. 2024). Žalovaná má též za to, že řádně odůvodnila, proč neprovedla navrhané důkazy. Žalobkyně neuvedla, co by dané dokazování mělo přinést. Na základě podané žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 19. 9. 2023 byla žalobkyni přiznána tzv. fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Dne 9. 7. 2024 žalobkyně navíc v souladu s názorem správních orgánů požádala o vydání oprávnění k pobytu cestou zastupitelského úřadu, konkrétně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.
10. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Dne 21. 9. 2022 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu.
12. Dne 12. 4. 2022 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla zamítnuta rozhodnutím MV ČR ze dne 19. 9. 2022, č. j. OAM-5818-20/TP-2022, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 15. 12. 2022, č. j. MV-186050-4/SO-2022.
13. Dne 13. 2. 2023 podala žalobkyně další žádost o povolení k trvalému pobytu, která byla zamítnuta rozhodnutím MV ČR ze dne 22. 2. 2023, č. j. OAM-3562-7/TP-2023, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 1. 6. 2023, č. j. MV-69587-4/SO-2023.
14. Součástí správního spisu je dále protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 1. 2023.

15. Rozhodnutím MV ČR ze dne 23. 3. 2023, č. j. OAM-39598-16/DP-2022, byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 21. 9. 2022 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu.
16. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.*
19. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.*
20. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2023 *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydá, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*
21. Podle § 47 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2023 *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*
22. Podle § 56 odst. 1 písm. l) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*
23. K námitce žalobkyně, že správní orgány nesprávně vyhodnotily právní otázku, zda se trváním důvodů, pro které bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podle § 43 odst. 1

zákona o pobytu cizinců, rozumí také vedení řízení o v pořadí druhé žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že tuto jako důvodnou neposoudil.

24. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.* Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobkyně disponovala naposledy pobytovým oprávněním za účelem strpění pobytu s platností do 26. 9. 2022. Dne 21. 9. 2022 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak správní orgány správně uvedly, vzhledem k tomu, že se tato žádost vztahovala k žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 12. 4. 2022, byl v tomto ohledu rozhodný vývoj ve věci řízení o této žádosti. K tomu je třeba uvést, že rozhodnutí ve věci žádosti o povolení trvalého pobytu bylo vydáno dne 19. 9. 2022 a dne 15. 12. 2022 bylo potvrzeno, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2022. Rozhodnutí ve věci žádosti o oprávnění za účelem strpění podle § 43 odst. 1 zákona bylo vydáno dne 23. 3. 2023 a potvrzeno dne 3. 7. 2023. Žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu podala dne 21. 9. 2022, tedy těsně po vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 19. 9. 2022 o žádosti ve věci trvalého pobytu (žádost ze dne 12. 4. 2022). Proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, kdy usnesením č. j. 15 A 4/2023 – 44 ze dne 16. 2. 2023 nebyl přiznán odkladný účinek. S ohledem na uvedené je zřejmé, že ke dni vydání obou rozhodnutí správních orgánů ve věci žádosti o oprávnění za účelem strpění pobytu na území, bylo pravomocně skončeno (19. 12. 2022) řízení ve věci žádosti o trvalý pobyt ze dne 12. 4. 2022, kdy žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek. Bylo proto správně shledáno, že důvody, pro které bylo povolení uděleno, již netrvají, čímž nebyla naplněna jedna z podmínek citovaného ustanovení § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
25. Soud konstatuje, že obdobnou námitkou se soudy již opakovaně zabývaly. Lze uvést závěry Krajského soudu v Praze č. j. 54 A 44/2019 – 71, ze dne 17. 12. 2020: „*Smyslem dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je legalizovat pobyt na území cizince, který podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců (v případě žalobkyně šlo tedy o první větev její žádosti – srov. odstavec 4 výše). Pobyt cizince na území na základě tohoto pobytového oprávnění je tak odůvodněn pouze do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.*“
26. Dále soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2023, č. j. 8 A 87/2022 – 58, ve kterém se soud zabýval mj. otázkou podávání dalších pobytových žádostí: „*Soud má za to, že ze znění těchto ustanovení vyplývá, že je nutno je vykládat ve vzájemné součinnosti a ve vzájemném souladu. Vyplývá to zejména ze sousloví trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Důvodem pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je právě a jen jeho konkrétní žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a o této jedné konkrétní žádosti nebylo rozhodnuto. Ze shora citovaných ustanovení tak zcela jasně a jednoznačně plyne, že v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a v době rozhodování o ní musí trvat důvod, pro který bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno, v případě žalobce to je vedení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, na základě, které mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Soud má za to, že tomuto závěru odpovídá jednak výklad*

jazykový a jednak výklad systematický a teleologický (dle smyslu a účelu zákona). Výklad žalobce, tak jak jej uvádí v žalobě, tj. že za situace, kdy žalobce podal novou žádost o trvalý pobyt, trvají důvody, pro které mu bylo vízum nad 90 dnů uděleno, jinými slovy, že důvody trvají vždy za situace, kdy cizinec stojí o trvalý pobyt a podá další žádost, by jednak vedly k absurdní situaci, že by cizinec mohl podávat vždy další a další žádost o trvalý pobyt, která by byla vždy zamítnuta a na základě této by obdržel povolení k dlouhodobému pobytu. Jednak je takový závěr nenabízí jazykový výklad, když ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) používá slovní spojení „o této žádosti“ o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla podána „v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit“, „nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území“. Jedná se proto vždy o jednu žádost podanou v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit. Z jazykového vyjádření tak rovněž zcela jasně plyne snaha o kontinuitu oprávněného pobytu cizince v rámci určitého zákonem předpokládaného běhu událostí. Jednak by takový výklad byl proti smyslu a účelu zákona. Tím je v tomto případě ošetřit právní situaci cizince, který požádal o trvalý pobyt, o žádosti nebylo rozhodnuto a v mezidobí mu uplynulo vízum nad 90 a o jeho prodloužení již nemůže požádat. Pouze za takových podmínek může cizinec žádat o dlouhodobý pobyt. Pokud podá v takové situaci novou žádost o trvalý pobyt, musí začít takříkajíc toto kolečko od začátku, tj. požádat o dlouhodobé vízum nad 90 dní za účelem strpění a následně, pokud bude splňovat podmínky ust. § 43 odst. 1 zákona, požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.“

27. Soud nicméně dále uvádí, že ve věci žalobkyně jde o odlišnou situaci oproti nyní citovanému případu, neboť v citované věci šlo o případ, kdy: „žalobce na území České republiky nejprve pobýval na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť dne 12. 8. 2019 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-11971-13/TP-2019 ze dne 27. 4. 2020 zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž Komise rozhodnutím č. j. MV-101070-4/SO-2020 ze dne 17. 7. 2020 odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila, a tak řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně ukončeno dne 21. 7. 2020. Jeho správní žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020 nebyl přiznán odkladný účinek rozhodnutím ze dne 29. 11. 2022, č.j. 17 A 98/2020-32, a žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č.j. 17 A 98/2020-47. Následně žalobce podal dne 23. 6. 2021 předmětnou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně tedy předmětnou žádost zamítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce nesplňuje podmínky pro udělení pobytu. Žalobce dne 7. 10. 2020 podal další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021 zamítnuta a odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 7. 6. 2021, č.j. MV-67040-4/SO-2021 (v PM 8. 6. 2021). Žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek (č.j. 8 A 74/2021-24).“ Soud dále uvedl, že: „žádost žalobce byla zamítnuta s ohledem na pravomocné zamítnutí jeho první žádosti o trvalý pobyt, jelikož v době podání žádosti ze dne 23. 6. 2021, již řízení o jeho žádosti o trvalý pobyt, která byla důvodem vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, bylo pravomocně skončeno. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-11965-17/TP-2019 ze dne 27. 4. 2020 totiž zamítl žádost účastníka řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, proti čemuž bylo 8 A 87/2022 podáno včasné odvolání a věc byla předána Komisi, která rozhodnutím č. j. MV-101077-4/SO-2020 ze dne 17. 7. 2020 odvolání zamítla. Proti rozhodnutí Komise, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2020, byla podána žaloba k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem č. j. 17 A

98/2020-47 ze dne 29. 11. 2021 zamítl. Jakákoliv další žádost o trvalý pobyt již nemůže mít na tento závěr vliv.“

28. Oproti tomu ve věci žalobkyně jde o situaci, kdy žalobkyně pobývala na území naposledy na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území s platností od 22. 6. 2022 do 26. 9. 2022. První žádost o povolení k trvalému pobytu podala dne 12. 4. 2022, o žádosti bylo rozhodnuto dne 19. 9. 2022. Dne 21. 9. 2022 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona. Správní orgán I. stupně rozhodl o zamítnutí této žádosti a nevydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, z důvodu, že žalobkyně nesplňuje některou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Konkrétně správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, již netrvají, neboť o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky již bylo pravomocně rozhodnuto. O žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně rozhodnuto ke dni 19. 12. 2022 rozhodnutím žalované ze dne 15. 12. 2022, kdy žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 9. 2022. Rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 19. 12. 2022. Žalobě, kterou žalobkyně brojí proti rozhodnutí nebyl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 15 A 4/2023 – 44 ze dne 16. 2. 2023 přiznán odkladný účinek.
29. Odlišnost tedy vzhledem k uvedenému spočívá v tom, že v případě žalobkyně v nyní řešené věci v době podání žádosti o povolení za účelem strpění ještě nebylo pravomocně ukončeno řízení o její žádosti ve věci trvalého pobytu, neboť žalobkyně žádost o pobytové oprávnění za účelem strpění podala dne 21. 9. 2022 a pravomocně ukončené řízení ve věci trvalého pobytu o první její žádosti bylo ukončeno až dne 19. 12. 2022, tedy až v průběhu řízení o žádosti o povolení za účelem strpění pobytu na území.
30. Soud má nicméně za to, že s ohledem na znění zákona je rozhodné, že důvod, pro který bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno, musí trvat nejen v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ale i v době rozhodování o ní, přičemž rozhodováno o žádosti ve věci víza za účelem strpění bylo v prvním stupni dne 23. 3. 2023 a napadené rozhodnutí je ze dne 3. 7. 2023. Soud proto neshledal důvod se od citovaných závěrů odchýlit a ztotožňuje se s názorem žalované, že udělení předmětného dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území bylo jednoznačně vázáno toliko na tehdy probíhající konkrétní řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, které bylo pravomocně skončeno ke dni 19. 12. 2022, tedy dříve, než bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o nyní posuzované žádosti na strpění. Přirozeně nelze žádat o strpění ve vztahu k pobytovému řízení, které již dříve bylo skončeno.
31. Soud se naopak neztotožňuje s žalobkyní, že by bylo možné řešit její situaci podáním další žádosti o povolení trvalého pobytu (kterou podala dne 13. 2. 2023). Opačný závěr by dle soudu znamenal možnost nedůvodného řetězení pobytu v souvislosti s opakovanými žádostmi o trvalý pobyt a došlo by ke zneužití institutu víza na strpění dle § 33 odst. 1 c) zákona o pobytu cizinců. Podala – li žalobkyně dne 13. 2. 2023 další žádost o trvalý pobyt, neváže se již tato k předmětné žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem strpění, neboť tato žádost byla navázána na první žádost žalobkyně o trvalý pobyt ze dne 12. 4. 2022. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, že v případě žalobkyně ke dni podání žádosti o povolení za

účelem strpění ještě řízení ve věci trvalého pobytu nebylo skončeno, neboť podstatné je, že toto bylo pravomocně skončeno ke dni rozhodnutí správního orgánu I. st.

32. Ve výše zmíněném rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 54 A 44/2019 – 71, ze dne 17. 12. 2020, soud dále uvedl: *„Soud zdůrazňuje, že při posuzování důsledků přiznání odkladného účinku žalobě je nutné zvažovat všechny aspekty dané věci a zkoumat, jaké důsledky má přiznání odkladného účinku pro účastníky řízení (srov. rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 Afs 4/2018-37, bod 16). Přitom je třeba dát přednost materiálnímu pojetí před formálním. Pakliže byl žalobě proti rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu přiznán odkladný účinek, zůstalo předmětné rozhodnutí pravomocným pouze po formální stránce (rozhodnutí již nešlo napadnout řádným oprávněným prostředkem podle správního řádu). Materiálně ovšem předmětné rozhodnutí nezpůsobovalo vůbec žádné účinky (nebylo závazné ani nezměnitelné), a proto na jeho základě nemohlo dojít ke konečnému vyřízení žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu. Nadále tak trval důvod, pro který bylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu byla splněna i třetí podmínky pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“*
33. To však není případ nyní řešené věci, kde byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě dne 16. 2. 2023, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 23. 3. 2023, zamítnut. Soud k tomu poznamenává, že žalobkyně v žalobě uvedla, že správním orgánům muselo být z jejich činnosti známo, že v době rozhodnutí ještě nebylo rozhodnuto o odkladném účinku ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 A 96/2023, což je sice pravdou, nicméně se jedná o věc další žádosti žalobkyně o trvalý pobyt (žádost ze dne 13. 2. 2023). Rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí ve věci žádosti o trvalý pobyt, který má vztah k nyní řešené věci (žádost ze dne 12. 4. 2022) je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 15 A 4/2023, přičemž v tomto řízení o odkladném účinku ke dni vydání rozhodnutí v obou stupních již rozhodnuto bylo (16. 2. 2023), přičemž návrh na jeho přiznání byl zamítnut. Pro úplnost soud dodává, že rovněž návrhu na přiznání odkladného účinku ve věci zmíněné žalobkyní v žalobě (8 A 96/2023) nebylo nakonec vyhověno (31. 7. 2023).
34. Soud dále nad rámec uvedeného dodává, že ve vyjádření k žalobě žalovaná mj. sdělila, že: *„Komise by pouze ráda zdůraznila, že žalobkyni byla na základě podané žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 19. 9. 2023 (vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. OAM-13089/PP-2023) přiznána tzv. fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona č. 326/1999 Sb., viz příloha. Dne 9. 7. 2024 žalobkyně navíc v souladu s názorem správních orgánů požádala o vydání oprávnění k pobytu cestou zastupitelského úřadu, konkrétně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. OAM-29569/DP-2024, viz příloha.“*
35. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně opět disponovala pobytovým oprávněním ve smyslu citovaného vyjádření.
36. K námitce nedostatečného vypořádání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soud uvádí, že tuto jako důvodnou taktéž neposoudil.
37. Je pravdou že povolení k pobytu za účelem strpění pobytu není totéž, co povolení k trvalému pobytu, kdy z logiky věci první jmenované slouží jako dočasný institut oproti

„klasickému“ povolení k pobytu, tedy i posouzení rodinné situace žadatele je na místě provést v řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt podrobněji. Správní orgány jsou však dle judikatury Nejvyššího správního soudu povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince i u tohoto typu rozhodnutí (ve věci pobytu na strpění). K tomu soud poukazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 84/2021 – 142 ze dne 18. 5. 2022, ve kterém uvedl: *„K námitce stěžovatelů, že se správní orgány i krajský soud nedostatečně zabývaly dopady napadených rozhodnutí do jejich rodinného a soukromého života, Nejvyšší správní soud uvádí, že již opakovaně vyslovil, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjádřil, že článek 8 Úmluvy, podle něhož má každý „právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence“, je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019 – 33, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020 – 36, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020 – 47, nebo ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47). Nejvyšší správní soud tedy např. v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020 – 38, dospěl k závěru, že v některých případech je třeba čl. 8 Úmluvy aplikovat přímo i přesto, že s takovým postupem zákon o pobytu cizinců výslovně nepočítá, a to konkrétně tehdy, kdy cizinec jednak vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (srov. též žalovanou zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se jedná právě o takový případ, neboť stěžovatelé od počátku namítali nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů s ohledem na jejich dopady do soukromého a rodinného života stěžovatelů a tuto argumentaci přitom nelze prima facie označit za nemyslitelnou či zdánlivou. Správní orgány tedy v předmětné věci byly povinny posoudit přiměřenost napadených rozhodnutí s ohledem na čl. 8 Úmluvy, nicméně dopady svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatelů se zabývaly zcela nedostatečně. Správní orgány měly zohlednit především to, že stěžovatelé žijí na území České republiky již dlouhou dobu, vzít v potaz rovněž míru jejich integrace a vazby, které mají v České republice, a porovnat je s vazbami či zázemím, které mají na Ukrajině. Dalším významným faktorem, který měly správní orgány důkladně v tomto kontextu posoudit, je i nemoc stěžovatelky c) a její případná progresa.“*

38. Správní orgán I. st. sice ve svém odůvodnění uvedl, že není povinen zmíněné dopady rozhodnutí zkoumat, nicméně i přesto je okrajově zmínil, kdy konkrétně uvedl, že v případě udělování dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na zemi ČR není povinen posuzovat přiměřenost dopadu neudělení víza na soukromý a rodinný život cizince dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Institut tohoto víza nezkoumá zásah do soukromého života či rozpor s mezinárodními závazky, ale posuzuje překážky znemožňující cizinci opustit území. Správní orgán též uvedl, že neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR. Správní orgán dále uvedl, že žalobkyně sdělila, že na území žije její rodina, především syn, který má na území trvalý pobyt. K tomu správní orgán I. st. shledal, že syn žalobkyně s rodinou pobývá na území ČR od roku 2015, vnučka žalobkyně již získala české státní občanství. Správní orgán rovněž konstatoval, že rodina syna žalobkyně žila po celou dobu na území ČR bez žalobkyně. Dále bylo správním orgánem zjištěno, že žalobkyně podala dne 3. 1. 2023 žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny na sloučení na syna, kdy o žádosti nebylo ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. st. rozhodnuto.

39. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že vízum za účelem strpění pobytu na území, o které žalobkyně žádala, má jen provizorní charakter, kterým je zatímni legalizace pobytu cizince, není proto na místě se prostřednictvím namítání nepřiměřenosti domáhat u tohoto typu pobytového oprávnění de facto vytvoření trvalého či po dlouhou dobu trvajícího pobytového statusu. Žalovaná dále poukázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 ze dne 28. 11. 2008, dle kterého zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdyby nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. Totéž lze vztáhnout i na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V případě žalobkyně taková situace nenastala, neboť napadeným rozhodnutím jí nebyla ukládána povinnost území na stanovenou dobu opustit a ani jí nebylo pobytové oprávnění rušeno. Napadeným rozhodnutím byla žádost zamítnuta pro nesplnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalované je z jednání žalobkyně zřejmé, že se snaží dosáhnout zisku oprávnění k pobytu, a z tohoto důvodu podává různé žádosti, byť k tomu nesplňuje podmínky, žalovaná má za to, že žalobkyně se snaží vyhnout se osobnímu podání žádosti na území Ruské federace. K tomu žalovaná uvedla, že žalobkyně má možnost svoji pobytovou situaci (snahu o pobyt na území za účelem soužití se synem) řešit jiným k tomu určeným způsobem. O vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců může žádat standardním způsobem, tedy na zastupitelském úřadu v Ruské federaci. Zákon však také umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně na území přicestovala na základě víza do 90 dnů, které slouží pouze ke krátkodobým pobytům, dosud neměla žádné pobytové oprávnění vyjma dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona z důvodu podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Do svých 65 let žila v Ruské federaci, před vydáním napadeného rozhodnutí se svým synem rodinné soužití na území České republiky na základě vydaného pobytového oprávnění nerealizovala.
40. Dle žalované se nejedná o typ řízení, na jehož základě by byla žalobkyně bezprostředně nucena opustit Českou republiku (jako je např. správní vyhoštění), nejde ani o takové řízení, jehož úlohou by bylo komplexní posuzování situace v zemi původu, k tomu slouží jiné instituty, jako je řízení o mezinárodní ochraně (popř. obrana v řízení ve věci uložení povinnosti k vycestování). Relevantní není ani tvrzení žalobkyně, že její syn by za ní nemohl do Ruské federace přicestovat, neboť by mu hrozilo nebezpečí nuceného odvodu do války. Z žalobkyní uvedených informací není zřejmé, že by se vyhlášená částečná mobilizace měla týkat také jejího syna, neuvedla, zda její syn někdy sloužil v ruských ozbrojených silách, případně zda absolvoval základní vojenskou službu a zda by se jej přímo týkala branná povinnost. V Ruské federaci byla dosud vyhlášena pouze částečná, nikoliv všeobecná mobilizace a tvrzení účastnice řízení v tomto směru tedy není dostatečně konkrétní a nebylo navíc ani podloženo žádnými důkazy. Navíc se jedná o potenciální újmu na straně syna žalobkyně. V případě existence důvodů na vůli účastnice řízení nezávislých bránících jí ve vycestování z území, má možnost podat žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což dne 15. 5. 2023 učinila. Žalobkyni není napadeným rozhodnutím znemožněno na území pobývat ani jí není ukládáno správní vyhoštění. Pobyt účastnice řízení na území není vyloučen. Nevyhověním

žádosti nedochází ani k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má možnost pobytu na území i na základě jiného pobytového oprávnění než jen na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Rozhodnutí nijak nepřiměřeně nezasahuje do rodinných vazeb účastnice řízení a není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte ani ostatních článků Úmluv, na které žalobkyně odkazovala, přímým důsledkem není narušení rodinných vazeb mezi žalobkyní a členy její rodiny, v jejich dispozici je rozhodnout se, jakým způsobem budou realizovat svůj rodinný život. Žalobkyně může požádat o nové oprávnění k pobytu na zastupitelském úřadu v domovské zemi a znovu se do České republiky vrátit a realizovat svůj soukromý a rodinný život - žádným způsobem není zakazována možnost budoucího společného života rodiny na území. Společné vazby s rodinou nemusí být zpretrhány.

41. Soud se s tímto posouzením plně ztotožňuje. Žalovaná se ve svých závěrech ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soustředila na to, že žalobkyně má jiné alternativní možnosti získání pobytového oprávnění. Dále se vypořádala s tvrzením žalobkyně ohledně jejího syna v kontextu skutečnosti jeho možného obtížného cestování do Ruské federace a zpět z důvodu obav ze zapojení do války. Žalovanou bylo také uvedeno, že ani žalobkyně nutně nemusí v souvislosti žádostí o pobytové oprávnění cestovat do Ruské federace, neboť může požádat o výjimku a podat žádost přes zastupitelský úřad. Dle soudu zhodnocení dopadů rozhodnutí žalovanou v kontextu okolností případu ob stojí.
42. Co se týče syna žalobkyně, soud nezpochybňuje, že návštěva v Ruské federaci by pro něj mohla být komplikovaná, nicméně nebylo prokázáno, že by měl být bez dalšího nucen k účasti ve válečném konfliktu. Soud taktéž připouští možné obtíže žalobkyně v souvislosti s jejím cestováním do Ruské federace a zpět, nicméně za situace žalobkyně se soud ztotožňuje s žalovanou, která tvrzenou nepřiměřenost dopadů neshledala, kdy žalovanou byla i zmíněna možnost se této cestě vyhnout. Žalobkyně na území ČR přicestovala až více než 10 let od úmrtí jejího manžela. Soud chápe, že za daných okolností se žalobkyně se nechce vracet do Ruska a pobývat tam bez své rodiny, především bez svého syna, nicméně nejedná se o nepřiměřenost. Žalobkyně má možnosti vyřízení jiného oprávnění. V ČR má sice syna s rodinou, ale nejsou na sobě zásadně závislí tak, že by bylo možné v pouhém vycestování žalobkyně spatřovat závažnou újmu a nepřiměřenost.
43. Soud považuje za relevantní rovněž argumentaci žalované směrem k tomu, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyni přímo uložena povinnost vycestovat. Žalovanou bylo adekvátně poukázáno i na celkovou pobytovou historii žalobkyně na území ČR, kdy zde přijela na základě víza na 90 dnů, kdy žalovaná k tomu také uvedla, že pobytové oprávnění za účelem strpění pobytu získala žalobkyně z důvodu žádosti o trvalý pobyt. Žalovaná rovněž správně podotkla, že žalobkyni nehrozí bezprostřední hrozba vycestování, neboť může požádat o vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nebo jiný výše uvedený typ oprávnění (sloučení rodiny). Ve vyjádření k žalobě žalovaná zmínila, že žalobkyně tuto možnost využila, kdy žalovaná konkrétně sdělila, že: „Dne 9. 7. 2024 žalobkyně navíc v souladu s názorem správních orgánů požádala o vydání oprávnění k pobytu cestou zastupitelského úřadu, konkrétně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. OAM-29569/DP-2024, viz příloha.“ Žalovaná rovněž uvedla, že žalobkyni

byla na základě podané žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 19. 9. 2023 přiznána tzv. fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců.

44. Dále žalobkyně namítla, že nebyla v odvolacím řízení seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyla jí dána možnost vyjádřit se k nim. Odmítnutí žalobkyní navrhovaných důkazů nepovažuje žalobkyně za dostatečné.
45. Žalobkyně byla seznámena s podklady vydání rozhodnutí v prvním stupni, a to dne 18. 1. 2023, jak plyne z protokolu potvrzeného zástupkyní žalobkyně, který je založen ve správním spise. V rámci tohoto protokolu bylo zmocněnkyní uvedeno, že se vyjádří písemně ve lhůtě 30 dní. Dne 17. 2. 2023 bylo správnímu orgánu doručeno písemné vyjádření k podkladům, dne 23. 3. 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobkyně měla možnost až do vydání rozhodnutí žalované dodatečně případně další významné skutečnosti sdělit, což neučinila. Ani v žalobě neuvedla, které další skutečnosti by ještě chtěla žalované před vydáním rozhodnutí doplnit.
46. K navrhovaným důkazům žalovaná uvedla, že realita soukromého a rodinného života žalobkyně byla prezentována v průběhu správního řízení i odvolání. Žalobkyně dle žalované mohla uvést veškeré skutečnosti, které v dané věci považovala za podstatné, což také učinila. Výslech je třeba postavit na roveň písemnému vyjádření, které bylo poskytnuto. Ze stejného důvodu žalovaná nepovažovala za nutné ani provedení bytové kontroly, kdy ani žalobkyně nesdělila, jaké konkrétní skutečnosti by mohlo toto šetření přinést.
47. Soud neshledal pochybení správních orgánů ani pokud jde o vypořádání odůvodnění zamítnutí důkazních návrhů. Soud se ztotožňuje s tím, že provedení výslechu žalobkyně by bylo již nadbytečné a taktéž s tím, že provedení kontroly nebylo potřebné. Žalobkyně se ohledně svých soukromých a rodinných poměrů vyjádřila, přičemž ty jako takové nebyly ze strany správních orgánů zpochybněny, nicméně nebyla shledána nepřiměřenost.
48. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce